

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 10 Μαρτίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 15

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ γειτονικά ἔλη, ὁ ἀέ-
ρας εἶναι καθαρὸς, δροσερὸς, υγιεινός,
γιατὶ διαρκῶς ἀναγεώμεται ἀπὸ τὴν
θαλάσσια ἀέρα. Κι' ὁ Ὅρμος τῶν

Κοκοφοινίκων εἶναι τὸ
ἀγαπημένο καταφύγιο
τῶν Ἑυρωπαίων τῆς
Σαῖγκόν τὸ καλοκαίρι.

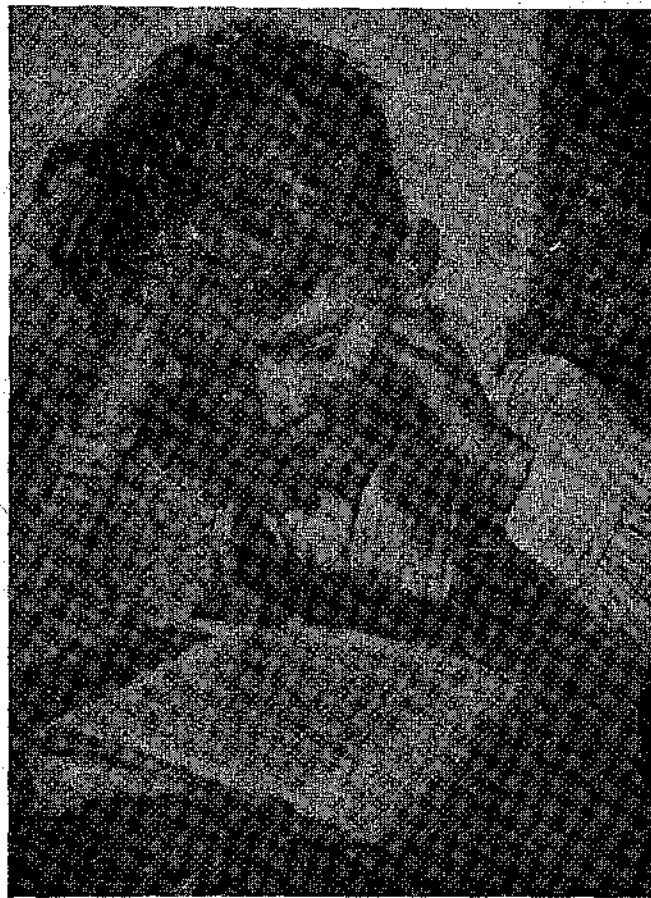
Κοντὰ στὴν ἀκρο-
γιαλιά, ὑπάρχει μιὰ
παγόδα περήφημη σ' ἑ-
λη τὴν Ἰνδοκίνα, ἢ
παγόδα τῆς Φάλαινας.
Ὀνομάζεται ἔτσι ἀπὸ
τὸν σκελετὸ ἑνὸς κή-
τους ποῦ τὸν φυλάγουν
στὸ ἱερό. Οἱ θαλασσινοὶ
Ἀνναμίτες συχνὰ ζη-
τοῦν τὴν προστασία
τῆς φάλαινας ποῦ τὴν
νομίζουν φίλη τῶν ναυ-
αγῶν, πρόθυμη πάντα
νὰ τοὺς σώσῃ στὴν πε-
λώρια ράχη τῆς, κι'
ἐρχοῦνται καθημέρα σ'
αὐτὴ τὴν παγόδα νὰ
προσευχηθοῦν καὶ νὰ
προσφέρουν δῶρα.

Ἐδῶ ἄραξε ἡ βάρκα
βύτερο ἀπὸ τὸ ἴσχυρο
ταξίδι τῆς στὸν ποτα-
μὸ. Ἡ Ἀνθή, ὁ Χάν-
δος κι' ὁ Παῦλος ἦταν
καταμαγεμένοι. Ὁ Κά-
ζης χαιρόταν γιὰ τὴν
χαρὰ τοὺς καὶ μόνον ὁ
Κρά-Ὀγγκ - Ντίνχ-Κὼ
φαίνεταν σκυθρωπὸς
καὶ συλλογισμένος.

Ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν
βάρκα τὰ τρόφιμα, κά-
θησαν στὴ σκιὰ τῶν
δέντρων καὶ προγευμά-

τισαν μὲ ὄρεξη μεγάλη. Ἐπειτα
μπήκαν στὴν παγόδα κι' ἀφοῦ θαύ-
μασαν τὸ μόνον ὀξυθόετο ποῦ εἶχε
—τὸν σκελετὸ τῆς φάλαινας— πρό-
σπεραν στὸ βόγζο (τὸν ἱερέα) ἀρ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Βυθισμένοι στὸ διάβασμα

κετὰ χρήματα — ὅσα βέβαια δὲν πρό-
σπεραν ποτὲ οἱ φτωχοὶ ναυτεῖς — κι'
ἐφυγαν μὲ τὴς εὐχῆς του.

Ἀπὸ κεῖ τραγύρισαν τὸν ὄρμο, ἀ-
κολουθώντας τὴ γραμμὴ τῶν ἰσοκί-
ρων λόφων, καὶ κατέβηκαν στὴν κοι-
λάδα γιὰ νὰ κόψουν λάτους. Κι' ἐ-
πειδὴ δὲν εἶχαν τίποτ' ἄλλο νὰ κά-
μουν, ἔδωσαν τὴ διαταγὴ τοῦ γυ-
ρισμοῦ.

Μόλις ἦταν μεσημέ-
ρι, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε οὐ-
ριος κι' ἔτσι λογάρια-
ζαν νὰ φθάσουν στὴν
Σαῖγκόν τὴν ὥρα τοῦ
γεύματος.

Ὁ Κάζης κάθησε
στὴν πρόμνη ὅπως πρὶν
κι' ὁ διερμηνέας στὴν
πρώρα. Μπροστά τους,
ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι,
φαίνεταν μιὰ κυανὴ
ἐκταση ποῦ σπινθηρο-
βολοῦσε κάτω ἀπ' τὸν
ἥλιο. Πίσω τους, τὸ
ἀκρωτήρι ἀρχισε νὰ
κρύβεται. Ἄξαφνα, ἡ
βάρκα τραντάχθηκε δυ-
νατά, καὶ συγχρόνως ἀ-
κούσθηκε ὁ θόρυπος σώ-
ματος ποῦ ἔπεσε στὸ
νερό. Τρομαγμένοι, οἱ
ἐπιβάτες κοίταξαν δε-
ξιὰ κι' ἀριστερά κι' εἶ-
δαν τὸν διερμηνέα μι-
σόγυμνο, ἀλλὰ μὲ τὸ
καπέλλο του, νὰ κο-
λυμπᾷ πρὸς τὴν ἀκτὴ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν κα-
τάλαθαν τίποτα. Ἐνό-
μισαν πὸς τοῦ Ἀννα-
μίτη τοῦ ἦθε ξαφνικὰ
τρέλλα. Ἄλλ' ἀμέσως
εἶδαν πὸς ἡ βάρκα τοὺς
βυθίζεταν.

Πὸς; Γιατί; Δὲν ἔ-
λαθαν καιρὸ νὰ ἐξετά-
σουν. Ὁ Κάζης ἀρπα-

ξε με το ένα χέρι την 'Ανθή και με το άλλο το Χάνδο, τους τράβηξε από το ύποστυγο και τους έρριξε στο νερό, πέφτοντας κι' αυτός μαζί τους και φωνάζοντας:

— Και σεις, κύριε Παύλο... πέστε και σεις, είδεμ' χαθήκατε!

Ο Παύλος δεν έδίστασε. Και μόλις έπεσε κι' αυτός, ή βάρκα βούλιαξε.

Τώρα ο Κάζης κολυμπά, ύπστηρίζοντας την 'Ανθή που κι' ο Χάνδος την ένθαρρύνει με φωνές. Ο Παύλος, που στην αρχή τον είχε παρασύρει ή δίγη, ξαναφάνηκε σε λίγο και τώρα κολυμπά κι' αυτός κοντά στους άλλους. Καμιά έκασοστή μέτρα δεξιά, φαίνεται το μυτερό καπέλλο του 'Ανακμήτη που διευθύνεται πάντα προς την ακτή.

— 'Ωραία! περίφημα! φωνάζει κάθε τόσο ο Χάνδος, που γι' αυτόν κάθε περιπέτεια είναι μιá μεγάλη διασκέδαση.

Αλλά δεν ήταν ώρα για γέλια. Η ακτή απέιχε σχεδόν δυό μίλλια. 'Αν και ήξερε πολύ καλό κολύμπι, ή 'Ανθή έμποδιζόταν από τα ροδχα της και, καθώς την υποβάσταζε ο Κάζης, μόλις μπορούσε να πλέη χωρίς να προχωρή σχεδόν καθόλου. 'Υστερ' από λίγα λεπτά, έγινε φανερό πως θα τής ήταν αδύνατο να διανύση την άπειρη απόσταση που τη χώριζε από την ξηρά. Τό κατάλαβε κι' ή ίδια κι' ύποτάχθηκε με ήρεμία ήρωική:

— 'Αφησέ με, Κάζη, είπε. Σ' έμποδίζω. Καλύτερα να προσπαθήσης να σωθής, παρά να χαθής και σό μαζί μου άδικα.

Ο Κάζης, χωρίς ν' άπαντήσει, την κράτησε δυνατώτερα. Σά να τής έλεγε: «'Η κι' οι δυό θα βουλιάξουμε, ή κι' οι δύο θα σωθούμε!» Ο Χάνδος δεν είχε πιά βρεξη για γέλια. Ο Παύλος προσπαθούσε να βρη τρόπο σωτηρίας. Κι' οι τέσσερις χτυπούσαν το νερό σχεδόν άνώφελα, γιατί δεν προχωρούσαν ούτε δέκα μέτρα το λεπτό.

— Κάζη, είπε άξαφνα ο Παύλος: φορείς ζώνη;

— Φορώ, κύριε Παύλε.

— Προσπάησε να τη βγάλής και να μου δώσης τη μιάν άκρη. Θά την περάσουμε κάτω άπ' τα χέρια τής μις 'Ανθής. Θά κρατούμε μεϊς τίς δυό άκρες με τα δόντια μας κι' έτσι έλιτζώ να προχωρούμε.

— Μάλιστα, κύριε Παύλε.

Με πολύν κόπο έγινε αυτό που είπε ο νέος μηχανικός. Αλλά δεν έφερε κανένα σπουδαίο αποτέλεσμα. Η 'Ανθή κρατιόταν κάπως καλύτερα,

ο Κάζης έκοπίαζε λιγώτερο' δεν προχωρούσαν όμως πολύ κι' οι δυο νάμεις τους άρχισαν να έξαντλούνται...

— Εάδερφέ μου, είπε πάλι ή 'Ανθή, και σό, αλλά μου Κάζη... άφηστε με!... Ποτέ δεν θα φτάσουμε στην ξηρά... Τό ρεθμα μός παρασύρει... Σας παρακαλώ, άφηστε με!... 'Ισως έσεις μπορούσете να σωθήτε και να σώσετε και το Χάνδο...

— Ποτέ! είπε ο Παύλος. Θά χαθούμε όλοι, αλλά δεν θα σας άφήσουμε... Γίνεται τέτοιο πράγμα... Και πως θα ζούσαμε μεϊς έπειτα...

Η 'Ανθή άρχισε να κλαίη... Καταλάβαινε κι' αυτή πως ήταν αδύνατο να την άφήσουν και πως έτσι θα γινόταν ή αίτία του θανάτου τριών άφοσιωμένων ανθρώπων...

Και σε λίγο ο νοός της σκοτίσθηκε, τό βλέμμα της οδύσθηκε κι' ή άμοιρη κόρη λιγοθύησε.

Τήν ίδια στιγμή ο Χάνδος φώναζε:

— Καπνός άριστερά!

Ο Παύλος κι' ο Κάζης κοιτάζαν προς τό μέρος που τους έδειχνε. Ναι, μιá μικρή στήλη καπνού, μόλις όρατή, σηκωνόταν πάνω άπ' τα νερά.

— Βαπόρι; είπε ο Παύλος. Μά δεν θα μός πλησιάση παρά σε μιá ώρα. 'Αδιάφορο! Πρέπει να παλαίσουμε ως τό τέλος. 'Ας μήν κάνουμε τον κόπο να κολυμπάμε προς την ακτή. 'Ας προσπαθήσουμε μόνο να κρατηθούμε δώ και να κρατήσουμε την 'Ανθή...

Δεν ήταν εύκολο. Η 'Ανθή, λιγοθυμισμένη, ήταν σαν έν' άψυχο σώμα, έλαφρό βέβαια, αλλά πολύ βαρύ για τους έξαντλημένους ναυαγούς.

Πόσην ώρα ακόμα θα μπορούσαν να κρατιούνται στην επιφάνεια και να τό κρατούν;... Τά πρόσωπά τους άρχισαν να χλωμαίνουν, τά μάτια να σκοτίζονται, τά μέλη νάρνουνται την κίνηση...

Εδύτυχώς, ο Παύλος είχε γελασθεί. Δεν ήταν βαπόρι εκείνο που πλησίαζε, άλλ' άτμάκατος. Ούτε απέιχε όσο ένόμιζαν στην αρχή. 'Ερχόταν γρήγορα. Σε λίγο μπορούσαν να βλέπουν και τά κεφάλια των αυτών. Ο Χάνδος κουνούσε τό καπέλλο του στο ψηλότερα μπορούσε. Κι' οι τρεις μαζί ναυαγοί φώναζαν μ' όση δύναμη τους έμεινε.

— Επιτέλους!

Τους είδαν. Η άτμάκατος έτάχυνε την πορεία της. Και σε λίγο έφθασε τους ναυαγούς που μόλις και μεταβίας κρατιούνταν ακόμα στην επιφάνεια.

Σώθηκαν.

Η'

Ο νοσηλεύδης 'Ανακμήτης. Ο Κομπερδούσος κι' ο Κωνίχι, με άρχηγό τον Κεραδέη — ναύτες κι' οι τρεις τής «'Ηρας» — είχαν διαταχθεί να φέρουν με την άτμάκατο ένα γράμμα του πλοίαρχου Μαννακού προς τον πιλότο του 'Αγίου 'Ιακώβου, που έμεινε στο σπίτι του φοροφύλακα. Η «'Ηρα» έτοιμαζόταν ναποπλεύση και, για να περάση τον Δοναί, είχε ανάγκη από έμπειρο πιλότο.

Στό γυρισμό άπ' αυτή την άποστολή, ή άτμάκατος είδε τους ναυαγούς, τους πλησίασε καθώς είδαμε, και τους πήρε, τη στιγμή που ήταν έτοιμοι πιά να βουλιάξουν.

Όσο για τον διερμηνέα, κανέναν πιά δεν ρωτούσε τί απέγινε. Τό μικρό άσπρο σημάδι, που σχημάτιζε στην επιφάνεια τό καπέλλο του, δεν είχε άργήσει να χαθή. 'Ισως ο 'Ανακμήτης με τίς άθλητικές διαστάσεις και τη μεγάλη βέβαια δύναμη, κατώρθωσε να φθάση στην ξηρά.

Με την άτμάκατο, γύρισαν στην πόλη γρήγορα. Μιá ώρα ύστερ' από τη διάσωσή τους, ή 'Ανθή, ο Παύλος, ο Χάνδος κι' ο Κάζης έφθασαν με άγοραία άμάξι στο ξενοδοχείο τους, έλλαξαν ρούχα και ξαναβρήκαν τίς δυνάμεις τους με δυό-τρια φυλτζάνια καλό τσάι. Είναι περιττό να προσθέσουμε πως οι σωτήρες τους άνταμείφθηκαν γενναία.

Η κυρία 'Ομέλλου κι' ο κ. Κλοακέν κατ'ατρόμαξαν. Ζήτησαν να μάθουν έλες τίς λεπτομέρειες του ναυαγίου και δεν τους έμεινε άμφισβόλια πως ήταν έγκλημα προμελετημένο. Η βάρκα με τό πανί δεν άναποδογυρίσθηκε από φύσημα άνέμου ούτε από κακό χειρισμό. Βούλιαξε ξαφνικά. Κι' ο Κάζης συμπέρανε πως ο 'Ανακμήτης, καθώς καθόταν μπροστά, κρυμμένος άπ' τό πανί, μπόρεσε να νάοιξη κάποια τρύπα στο σκάφος, που ίσως την είχε έτοιμάσει από πριν. 'Όστε τό περιστατικό αυτό ήταν συνέχεια των άποπειρών που είχαν άρχίσει στην Καλιοούττα κατά τής ζωής τής 'Ανθής και του Χάνδου. Τό ίδιο άσπονδο μίσος τους κυνηγούσε και στη Σαίγκόν. Μόνο που για πρώτη φορά άντιμετώπιζαν έχθρο με όσα και με σάρκα, όρατό, χειροπιαστό. 'Ε, και να τον ξανάβρισκε τον 'Ανακμήτη εκείνον ο Κάζης!

«'Οχι για πρώτη φορά...» συλλογιζόταν ο κ. Κλοακέν. Γιατί θυμόταν τον άγνωστο που είχε άναποδογυρίσει τη βαρκούλα του Χάνδου, την ήμερα που πήγε να τους πάρη άπ' τό βαπόρι. Ο κακούργος αυτός,

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η' — Παγοδρομία

Εκείνο τό χρόνο ο χειμώνας ήταν όρμιός. Πολύ συχνά έπεφταν χιόνια, κι' έπειτα έκανε τόσο κρύο, ώστε τα νερά έπάγωναν.

Στά περίχωρα τής πόλης, όπου έμεινε ή οικογένεια του Μπέμπη, ύπήρχαν βάλτοι και λιμνούλες, που για πολλές ήμέρες τά νερά τους ήταν παγωμένα. Και τά παιδιά φορούσαν παγοπέδιλα — πατίνια όπως τάλεγαν — κι' έκαναν εκεί παγοδρομίες.

Η Μπέμπη τόμαθε αυτό άπό κάποι συμμαθητή της στο σχολείο που πήγαινε. Ο Μπέμπης, που δεν πήγαινε ακόμα σχολείο, τόμαθε άπό τη Μπέμπη. Και τά δυό παιδιά φαγώθηκαν τη μαμιά τους να τους αγοράση πατίνια για να μάθουν να παγοδρομούν.

— Τώρα είν' άργά, τους έλεγε ή μαμιά. 'Ός που να μάθετε, τά νερά θα ξεπαγώσουν. 'Αφήστε τό χρόνο.

— Όχι, όχι, τώρα θέλουμε. 'Εχουμε ακόμα καιρό. Αυτός ο χειμώνας λένε πως θα βαστάξη.

Η μαμιά ύποχώρησε. Τους αγοράσε από ένα ζευγάρι πατίνια και

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

Παιδάκι είδε για ν' άνθή τριαντάφυλλο μικράκι, Τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι θροσερό. Για να τό ιδεί από κοντά, ξετρέχει τό παιδάκι. Και τό κοιτά άχόρταγα, και άπό χαρά τρελλά. Τό κόκκινο τριαντάφυλλο, τό τριανταφυλλάκι, Τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι θροσερό.

Και λέει τό παιδί: — Να ιδής που θα σε κόψω έόνα Τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι θροσερό.

Και λέει τό τριαντάφυλλο: — Μή σκέπτεσαι όλο έμένα, Θά σ' άγκυλώση άδέλητα, και θα πονή, μικρό. Τό κόκκινο τριαντάφυλλο, τό τριανταφυλλάκι, Τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι θροσερό.

Και κόβει τό κακό παιδί τό τριανταφυλλάκι τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι θροσερό. Κι' εκείνο που άντιστάθηκε, κεντάει τό παιδάκι, Που λύπηση δεν έδειξε μά φάνηκε σκληρό, Στο κόκκινο τριαντάφυλλο, τό τριανταφυλλάκι Τού κάμπου τριαντάφυλλο, μπουμπούκι, θροσερό.

(Από τό γερμανικό του Γκαίτε) ΟΔΚ

τάστελνε με τη Μαργαρώ στη λιμνούλα, όπου άλλα παιδιά, μεγαλύτερα, από γνωστές τους οικογένειες, τά μάθαιναν να γλιστρούν και να τρέχουν πάνω στον πάγο.

Τίς πρώτες ήμέρες όλο έπεφταν. Σιγά-σιγά όμως συνήθισαν, έμαθαν. Και τότε παγοδρομούσαν ώρες, πιασμένα χέρι-χέρι με άλλα παιδιά τής ήλικίας τους, που τά γνώρισαν εκεί.

Κι' ήταν μιá χαρά να τά βλέπης να γλιστρούν πάνω στη γυαλιστερή επιφάνεια του πάγου και σε μιá στιγμή από δώ να βρίσκονται κει-κάτω. Πώς γελούσαν και πως ξεφώνιζαν από εχθάριστη! 'Αλήθεια, είναι μιá όρασία διασκέδαση ή παγοδρομία...

'Αλλά θέλει προσοχή. Και να μήν κινή κανέναν του κεφαλιού του, γιατί μπορεί να την πάθη άσχημα.

Μιá μέρα, που τά παιδιά πήγαν πάλι με τη Μαργαρώ, οι μικροί τους φίλοι τους είπαν:

— Σήμερα δεν έχει παγοδρομία. — Γιατί; έκαμε ο Μπέμπης. — Γιατί ο πάγος, έδώ κι' εκεί, άρχισε να λιώνη. Πέρασε βλέπετε, τό μεγάλο κρύο.

— 'Α, μιá! είπε ο Μπέμπης. 'Εγώ δεν βλέπω τον πάγο λωμένο πουθενά. Θά παγοδρομήσω!

— 'Ετσι μός είπαν. Και πρέπει νακούμε τους μεγάλους που έξουν.

— 'Εγώ δεν άκούω κανένα. 'Αν φοβάστε σεις, μείνετε. 'Εγώ... τρέχω.

Τού κάκου ή Μαργαρώ κι' ή Μπέμπη προσπάησαν να τον έμποδίσουν. Ο Μπέμπης τους ξεφυγε και βρέθηκε πάνω στον πάγο, όπου άρχισε να τρέχη...

'Αλλά δεν προχώρησε πολύ και τον είδαν να πέφτη και σχεδόν να χάνεται. Σ' εκείνο τό μέρος ο πάγος είχε σπάσει κι' ο Μπέμπης βρέθηκε μέσα στο νερό!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

κόμα, μπορεί να λύση με την προβο-
σίδα του τόν πιό πολύπλοκο κόμβο.

Ο δάσκαλος σώπασε. Η επιθεώ-
ρηση των αίσθήσεων ού να είχε τε-
λειώσει. "Αξαφνα ή μικρή Ελένη
φώναξε:

— Εξαόσαμε τη γεύση! Πέντε δεν
είναι οι αίσθήσεις;

— Έχεις δίκιο, είπε ο δάσκαλος,
είναι κι ή γεύση. Δεν άκουσα όμως
ποτέ να λένε για κανένα ζωο πώς
τήν έχει πιό δυνατή, ή πιό λεπτή,
και συμπεραίνω πώς μόνο στη γεύση
ο άνθρωπος υπερτερεί τα ζωα. "Ε,
βέβαια! πώς ζωο, για να φάη, μα-
γειρεύει πρώτα σάν τόν άνθρωπο,
βράζει, φήγει, τηγανίζει, τσιγαρίζει
ή πασιώνει; Για συλλογισθητε πόσο
λογίων φαγιά κάνε, και σούπες, και
σαλάτσες, και σαλάτες και... γλυκι-
σματα; Θα πήτε, ή γεύση, τόσο
στόν άνθρωπο, όσο και στα ζωα,
χρησιμεύει για να καταλαβαίνουν ά-
μέσως μόλις τη βάλουν στό στόμα
τους, και με τη βοήθεια της όσφρη-
σης, αν μια τροφή είναι καλή ή κα-
κή, βλαβερή ή ωφέλιμη. Αλλά ούτε
κι αυτή την ικανότητα ξαίρουμε αν
τήν έχει κανένα ζωο ο μεγαλύτερο
βαθμό από τόν άνθρωπο. "Ας κρα-
τήσουμε λοιπόν για τόν εαυτό μας
τήν όυεροχή της γεύσης. Στις άλλες
αίσθήσεις τα ζωα μεις περνούν.

— Οι άνθρωποι όμως έχουμε τό
λογικό! είπε πάλι ή Μαρία.

— Αυτή τη φορά δεν έκαμες λά-
θος, είπε ο δάσκαλος. "Έχουμε τό
λογικό κι αυτό αξίζει περισσότερο
άπ' όλα. "Ο νοός, παιδιά μου, τό
μυαλό! Με τό μυαλό του ο άνθρωπος
έπινόησε τό τηλεσκόπιο. Ποιός άετός
μπορεί να ίδη όσο μακριά βλέπει
ένας άστρονόμος με τό τηλεσκόπιο
του; Και ποιός λαγός, μ' έλες του
τις άφτάρες, μπορεί νακούση μια
φωνή από τόσο μακριά, όπως την ά-
κούμε μεις με τό τηλέφωνο ή με τό
ραδιόφωνο;

Η μικρή πόλη δεν είχε τηλέφω-
να. Τα παιδιά όμως είχαν άκουστά
πώς μ' αυτό τό μηχανήμα μπορεί
κανείς να μιλή από μια πόλη σε άλ-
λη. Από τη Θεσσαλονίκη, παραδειγ-
ματος χάρη, ή από την Πάτρα στην
Αθήνα. Κάποιος πλούσιος του τό-
που είχε φέρει από την Εύρώπη ένα
ραδιόφωνο. Και τα παιδιά ήξεραν
πώς στό σπίτι έκείνο άκουγαν συναυ-
λίες πού γίνονταν την ίδια ώρα στη
Βιέννη ή στη Ρώμη.

Τι κάνει ο άνθρωπος με τό λογι-
κό του, κι' άς μ'ήν έχη τόσο δυνατές
τις αίσθήσεις όσο τις έχουν μερικά
ζωα!...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

"Όταν τόν είδε κι' έπεσε κάτω,
ο Τσοό πήγε κοντά και τόν άποτε-
λείωσε κόβοντάς του πέρα-πέρα τό
λαιμό με τό μαχαίρι του. Τότερα
άνοιξε έλαφρά την καγκελόπορτα
και σφύριξε σιγανά. Την άλλη στιγ-
μή ο Νγκου-
γιέν βρισκό-
ταν κοντά
του. "Έρριξε
μιά περιφρο-
νητική μα-
τιά στό πτώ-
μα, άνέβηκε
μ' εδκινησία μικρού
παιδιού στις πλάτες
του πρωτοπαλληνα-
ρού του, κι' έβδωσε
τό φανάρι.

"Ο δρόμος ήταν ά-
νοικτός.

— Έμπρός, πάμε, είπε.

— Και οι άλλοι;

— Αυτοί σκαρφάλωσαν
τόν φράχτη και είναι κιό-
λας μέσα.

"Έμεναν ακόμη ο δεύ-
τερος φρουρός πού φύλα-
γε κάτω από τη βεράντα
και οι διηρέτες, πού κα-
θώς είχε πει ο Μπα,
κοιμόνταν συνήθως στό
ίδιο διαμέρισμα με
τούς μπύσι.

"Έκείνοι όμως ε-
λοι βρίσκονταν στό
χωριό για να
γιορτάσουν
τό Τέτ. Οι
όπόλοιποι ού-
στόσο θα
είχαν κιό-
λας πέσει να
κοιμηθούν
και δεν θα
τούς παρου-
σίαζαν πολύ
μεγάλες δυ-
σκολίες. "Ε-
τοι ο Νγκου-
γιέν είχε προ-
στάξει τούς
άνθρώπους του να τούς σφάζουν ε-
λους, ένόσω αυτός και ο Τσοό θα
εξυμπερδευαν τόν δεύτερο φρουρό.

"Ο άρχηγός της συμμορίας και
τό πρωτοπαλληναρό του προχωρού-
σαν έρποντας στη μεγάλη άλλέα.

"Έξαφνα λίγο έλειψε να χαλάσουν
δλα τούς τα σχέδια.

— "Αι! φώναξε εξαφνα ο Τσοό.
Και κρύφτηκε πίσω από ένα θά-
μνο.

Μιά άσπρηδερή μορφή είχε φα-
νερωθεί μπροστά του κι' είχε ξανά
εξαφανιστεί.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Νγκου-

γιέν πού εί-
χε πέσει με
τό μούτρα.

— "Ο Μό,
πάλι αυτός,
ο καταραμέ-
νος, μου φαί-
νεται πώς εί-
ναι, άποκρίθηκε ο
Μάν. Θα έπρεπε να
τόν είχα έχω ξεπα-
στρέψει από προ-
χθές.

— Σε είδε;
— Χμ! Πολύ τό
φοβάμαι.

— Τότε έχω τρέχω πίσω στην
καγκελόπορτα. Δεν πρέπει να μεις
ξεφύγη.

Μ' αυτά τα λόγια ο Νγκουγιέν έ-
ξαφανίστηκε. "Ο Τσοό συνέχισε τόν
δρόμο του με προσοχή. "Ο Μπα τόν
έπερίμενε στη γωνιά της βεράντας.
Με καταβασμένη φωνή κουβέντιασαν
λίγα λεπτά, ένδω ο φρουρός άνέβδωσε
για ε, τι συνέβαινε δυο βήματα πα-
ρακάτω, στεκόταν άκουμπισμένος σε
μια κολόνα. Οι δυο συνομήτες κρυμ-
μένοι πίσω από μιάν άλλη κολόνα
πού έρχιγνε τόν Ισκιό της άπάνω
τούς παραμόνευαν κάθε του κίνηση.

— "Ο Μό τριγυρίζει στό πάρκο,
ψιθύρισε ο Μπα.

— Τό ξέρω, είπε ο Τσοό, μου
έξφυγε, αλλά πού θα μου πάη ως τό
τέλος!

"Αν ο υποφήσιος άγροφύλακας
είχε καλύτερα αυτιά, θα την άκουγε

αυτή την άπειλή. "Έχοντας γυρίσει
στό διακιητήριο ύστερα από την
πρώτη συνάντηση πού έκανε, έβγαί-
νε τώρα πάλι, και τη στιγμή έκείνη
περνούσε άκριβώς μπροστά άπ' αυ-
τούς τούς δυο, διευθυνόμενος προς
την έξοδο του πάρκου.

"Ο Μάν διέκρινε μές στό σκοτάδι
την άσπρηλα της μπλούζας του.

— Νά τος πάλι! έκανε.

— Νά τόν πάρουμε από πίσω;

— Δεν χρειάζεται. "Ο άρχηγός
είναι στην καγκελόπορτα και τόν
περιμένει να περάση.

— Κι' άλλο νέο, είπε ύστερα από
λίγα λεπτά ο Μπα. Δεν μπόρεσα να
πάρω τό κλειδί.

— Τόσο τό χειρότερο. "Θ' άναι-
ξουμε τις πόρτες διά της βίας.

— Μά δεν είναι αυτό μονάχα πού
έχω να σου πώ... Η γυναίκα του
διακιητή...

— "Ε, λοιπόν; Λέγε...

— "Έφυγε!

— Νά πάρη ή όργη!
βλαστήμησε ο Τσοό.

— Και πού πήγε;

— Την έχουν τραπέξει
στού συνταγματάρχη Γκε-
λέν.

— Δεν μπορούσες να
μεις ειδοποιήσης νωρί-
τερα;

— Αυτό είχα σκοπό να
κάνω στην αρχή, μά ο
στερα βσκεφθήκα πώς τό
πράγμα δεν είχε και τό-
ση σημασία. Τα παιδιά
μια φορά, είναι έδω.

— "Α!

— Και κρατώντας τα παιδιά στό
χέρι για δόλωμα, είναι εδκόλο να
τραβήξουμε τόν πατέρα και την μη-
τέρα.

— Δίκιο έχεις, είπε ο Τσοό. Σ'
αυτά όμως πρέπει να βάλουμε χέρι,
έτσι κι' αλλιώς.

"Αυτόσο ο Τογκινέζος πυροβολη-
τής, άκουμπισμένος πάντα στην κο-
λόνη του, έκολιταζε μπροστά του ά-
φηρημένος με τα χέρια σταυρωμένα
έπάνω στο τουφέκι του.

"Αφήνοντας χάμω τό κοντάρι του
ο Τσοό, έπήδησε άπάνω του σάν λιον-
τάρι και του έσφριξε τόν λαιμό του με
τά φοβερά του δάκτυλα πού έμοιαζαν
σάν τανάλιες. "Ο δυστυχισμένος έ-
βγαλε μια πνιγμένη φωνή, κι' άφη-
σε τό όπλο του να πέση κάτω.

Αυτός ήταν ο πρώτος ύποπτος
κρότος πού άκουσαν από την ταρά-
τσα ο Ντενή και ή Τλ-Σάυ.

"Αφού έβεβαιώθηκε ότι τό θύμα
του δεν θα τόν ένοχλούσε πια ποτέ,
ο Τσοό έβδωσε τό φανάρι, έβγαλε

την άνεισόκαλα πού είχε ζωσμένη
στη μέση του, την στήριξε στην κο-
ρυφή του κονταριού και άρχισε να
σκαρφαλώνη.

"Εν τη μεταξύ οι άλλοι ληστές
είχαν ρθάσει στό διαμερίσματα της
διηρησίας πού άποτελούσαν ένα ξε-
χωριστό παράρτημα του σπιτιού.
Μπήκαν μέσα πατώντας με τα νύχια
κι' έπεσαν ξαφνικά έπάνω στα θύμα-
τά τους.

Μόλο πού τούς βρήκαν να κοι-
μόνται, και στό πρωτόθυμι μάλιστα,
δεν μπόρεσαν να τούς σφάξουν έτσι
εύκολα. Οι περισσότεροι ξύπνησαν
με τόν πρώτο ύποπτο κρότο και μια
φρικτή πάλη έγινε μέσα στό στενό
διωμάτιο πού τούς χρησίμευε για ύ-
πνωτήριο.

Οι διηρέτες ήταν πέντε και οι έχ-
θροί τους δέκα ή δώδεκα. "Ένας δι-
πηρέτης κατώρθωσε ν' άρπάξη από

"Ο Τσοό έσκυψε πάνω από τη σκοτεινή τρύπα πού έχασκε μπροστά του.
(Σελ. 175, στ. γ')

κάπου, ένα πιστόλι και πυροδότησε.
Μά οι ληστές ήταν ξεφτέρια στό σπα-
θι και στό τουφέκι και ή πάλη ήταν
έξαιρετικά άνιση. Μέσα σε λίγα λε-
πτά είχαν κατανικήσει κάθε αντί-
σταση και, μεθυσμένοι από τό αίμα
κι' από τό μπαράουτι, έβγαλαν την
θριαμβευτική έκείνη λαχρή πού είχε
τρομοκρατήσει την καγκάι και τούς
μικρούς Ντελαλάντ.

"Εντωμεταξύ ο Τσοό είχε σκαρφα-
λώσει ως την ταράτσα και μη βλέ-
ποντας ψυχή έψαξε και ανακάλυψε
άμέσως την καταπακτή. Θέλησε να
τήν άνοιξη. Μά ο σύρτης ήταν βαλ-
μένος από μέσα και βαστούσε γερά.

Πνίγοντας μια βλαστήμια ο κολοσα-
σός δεν δειλίασε μπροστά σ' αυτό τό
άσημαντο έμπόδιο. "Επιασε και με
τά δυο του χέρια την άκρη από τό
σκέπασμα και έτράβηξε με δλη του
τη δύναμη. Και τέτοια ήταν ή ρώμη
των ήρακλείων μπράτσων του, ώστε
λίγα δυνατά τραβήγματα έφθασαν
για να ξεκαρβαλώσουν τούς μεντεσέ-

δες της καταπακτής. Στο τέλος έ-
σπασαν δώδεκα και τότε ο Τσοό έ-
βγαλε δώδεκλήρο τό σκέπασμα και τό
πέταξε στην άκρη, ύστερα έσκυψε
πάνω από τη σκοτεινή τρύπα πού
έχασκε μπροστά του. "Απόλυτη ήσυ-
χία βασιλευσε στό σπίτι. "Ευχαριστη-
μένος ο ληστής έχαμογέλασε άγρια
και άθόρυβα πέρασε μέσα από τ'
δ-
νοίγμα.

Σιγά-σιγά, πατώντας στις μύτες
των ποδιών του, κατέβηκε ως τό δεύ-
τερο πάτωμα.

"Εκεί στάθηκε στό πλατύσκαλο
ν' άφουγκρασθή. Τούτη τη φορά
κάτι άκουσε. Σε μια από τις κάμα-
ρες πού συγκοινωνούσαν με τόν διά-
δρομο πού άπλωνόταν μπροστά του
δλοσκότεινος, γινόταν θόρυβος. Δεν
προχώρησε αλλά εξακολούθησε να
κατεβαίνη, αφού πρώτα άναψε τό
ταοκμάκι του για να κατατοπισθή.

"Όταν κατέβηκε κάτω έρριξε μια
ματιά στις έξωτερικές πόρτες του Ισο-
γειού. "Η πίσω πόρτα ήταν κλειστή
και τό κλειδί της έλειπε, γιατί ο Μό
βγαίνοντας είχε την πρόνοια να τό
πάρη μαζί του. "Η μπροστινή όμως
είχε τό κλειδί της στην κλειδαριά.
"Ο Τσοό τό γύρισε και άνοιξε την
πέρτα.

— "Όσοο! έκανε σφύριζοντας.

— "Όσοο! άποκρίθηκε ο Μπα με
την τραγουδιστή φωνή του. "Εσύ εί-
σαι, Τσοό;

— Ναι.

Οι δυο συμμορίτες άλλαξαν λίγα
λόγια με σιγανή φωνή και ο Μπα έ-
φυγε τρέχοντας κατά την καγκελό-
πορτα. Σε λίγο γύρισε μαζί με τόν
Νγκουγιέν. Οι άλλοι συμμορίτες ήρ-
θαν κι' αυτοί να συναντήσουν τόν άρ-
χηγό τους. Τέσσερις άπ' αυτούς κου-
βαλούσαν μαζί τούς κι' ένα μεγάλο
δέμα μακρύ και δεμένο γύρω-γύρω
με σχοινιά.

"Ήταν ένας σάκκος πάνηςος και

του **Κερκυραίου Ζιζανίου**. Δεν είναι απόλυτως άπορριψίμο, αλλά τώρα τελευταία έχω δημοσιεύσει δύο-τρία παρόμοια και τα περισσότερα θα κατανοήσαν κοινπρακτικά. 'Ας δοχοληθῆ τό **Κ. Ζ.** με κἀνά αλλο θέμα. — «'Από τὰ φαίδρα» τῶν **Σαίτησπερ**. 'Ος ἀνέκδοτα εἶναι νόστιμα ἀλλὰ ἔχῃ καλογραμμένο. Καὶ τὰ ἀνέκδοτα αὐτὰ χρειάζονται ἰδιαιτέρως καλὸ γράψιμο. — «'Ἐνα κομμάτι ἀκραγιαλιὰ» τῶν **Ρωμαίων Πιτσιρίκων**. 'Απὸ τίς συνηθισμένες περιγραφές με τὸν ὑπερβολὸ λυρισμὸ. Διαβάστε ἄλλα σχετικά κομμάτια γὰρ νὰ ἴδῃτε πὸς πρέπει γὰρ γράφεται μὴ περιγραφή. — «'Ἐτά μᾶτια ποὺ ἔχασα» τοῦ **Γουσταίου Φραϊλιχ**. Εἶναι τρυφερὸ κ' ἔχει ἀλοήματα, ἀλλὰ ὡς ποιήματα ἄταρσι πολὺ καὶ στὸ μέτρο καὶ στὸν τονισμὸ. — Θὰ ἐξακολουθῶσω.

Ἡ Διάπλασις ἀποπίζεται τοὺς φίλους τῆς: **Τελο Κορτεζίνο** (τίς ἔλαβα ἐν τάξει) **Δάκρυ Ψυχῆς** (ἐν καὶ πολὺ σύντομο τὸ γράμμα σου, μ' εὐχαρίστησε περιμένω κ' ἔνα ἐκτενέστερο τώρα ποὺ ἤσυχασες ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς) τὸ λάθος τὸ διωρθώσα στὶς ἀναντιστάσεις τοῦ 18ου φύλλου κ' ἔτσι κἀνεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πὸς κορδίζεσαι τόσοσιν καιρὸ περὸν φάτας γὰρ κορίτσι· σοὺ ἔστειλα 8, τι ἐζήτησες) **Αυσόχαρτο** (ἔλαβα τρία κομμάτια κτλ. ἔκτός ἀπὸ αὐτὰ, δὲν ἔχω δικὸ σου παρὰ κατὰ ἀνάγκη τὰ τὸν «'Αναλία»· συμπαραίτω πὸς χάθηκε κάποιον γράμμα σου ἄφοδ δὲν ἔλαδες καὶ λυσόχαρτο· σοὺ στέλνω) **Νέλλη» Καλοῦδη** (ἀφοδ ἀπὸ τὸν περασμένο Νοέμβριον δὲν ἔλαδες καμμὴ ἀπάντησιν, γράμμα σου μὲ ψευδώνυμον καὶ μὲ κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα δὲν ἔλαβα· μπορεῖς νὰ μοὺ τὰ ξαναστείλῃς) **Μόνα Δίζαν** (χαίρω πολὺ τὸ ψευδώνυμον, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνεκρίθη) «'Οδηγὸν ἔστειλα) **Καλλιόπην Τσοῦμα** (πολὺ μὲ συγκίνησες τὸ γεμᾶτο ἀγάπῃ γραμματάκι σου· ἔστειλα 8, τι ἐζήτησες καὶ περιμένω νὰ μοὺ ξαναγράφῃς γρήγορα· γιὰτὶ δὲν παίρνεις καὶ ψευδώνυμον;) **Πορφυρὸν τοῦ Εὐδρίστου** (ἔστειλα τετράδια) **Ἄλιαν Χάρβεϊ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· καὶ τὶ καλὸ παιδάκι ποὺ μοὺ ἔκαμες φίλο! ἀφοδ μάλιστα κ' ἦ μητέρα του ἦταν καλὰ διαπλάσοπούλα...) **Ἀσὸν τοῦ Ἀερος** (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν· ἀλλὰ τί θυσανὰ γνωστός ποὺ εἶσαι! γράψε μου καθαρώτερα) **Ναυτάκι** (ἔχῃ, καὶ οὐ γράφεις δυσανάγνωστα· δὲν λυπάσθε τὰ μᾶτια μου, παιδά μου; σοὺ ἔστειλα 7/ομδ'). **Ἐμμανὴ Μόρελαντ** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σέλιρά του καὶ βέβαια θὰ σοὺ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια· μὴν παραλείπῃς νὰ σημειώνῃς καὶ τὸνομά σου κοντὰ στὸ ψευδώνυμον) **Νυφράβλαν τ' Οὐραναῦ** (ὁ κ. Φαίδων δὲν τὸ ἔφερε καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ναι, τὰ ἔλαβα) **Λαυδῶ** (αὐτὸ σοὺ ἐνεκρίνα· χαίρω πολὺ) **Πανοσιανὸν Ἀνδριτσιανίτην** (αὐτὸ, παιδί μου, δὲν εἶναι κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα· εἶναι Μικρὸς Ἀγγελλίος ποὺ μόνον μὲ κληρωμὴ δημοσιεύονται) **Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας** (καὶ στὰ δύο ἀπέτυχες· ὅσο γιὰ τὴ γελιογραφία ποὺ εἶπες, δὲν πείραξε μὲνα· ἤθελε νὰ πῆ πὸς τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο εἶχε τόσο λίγη συναίσθησιν τῆς κατάντιας του, ὥστε ἀνόμιζε πὸς εἶναι γιὰ τὴ διάπλασιν τόσο δηλαδὴ ἄγνὸ κ' ἄδω φανταζόταν — ἢ ἤθελε νὰ παραστήσῃ — τὸν ἑαυτὸ του) **Ἀρίωνα Κιθαροῶδον** (εἶπαμε, ἀνίγματα ἀπαράδεκτα) **Τσομπάνικην Φλογεραν** κτλ.

Εἰς ἔσας ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 10 Ματίου.

155. Δεξιόγραφος
 *Ἐνα γράμμα γαλλικὸ
 Κι' ἔνα λούλουδο σερμὸν,
 Νὰ ἐνώσης κοίνα,
 Κι' ἐν σοῦ ἔλειπε αὐτὸ,
 Θὰ τουρτούριζες, θαρρῶ,
 Καφερὸ μου λύτα.

156. Συλλαβόγραφος
 Φθόγγος μουσικὸς τὸ πρῶτο,
 Ἄλλο σύμφωνο τὸ ἄλλο,
 Καὶ τὸ τρίτο ἀνετωνυμία.
 Βάτω στὴ γομμὴ τὰ τρία
 Κι' ἔτσι κἀνω, ἐν δὲν σφάλλω,
 Περιβόητο Ρωμαῖο
 Καὶ δικτάτορα σπουδαῖο.

157. Στοιχειόγραφος
 Εἶμαι φθόγος, κατηγόριον,
 Κι' ἐσὺ, ξέρω, θεὸς γὰρ ἐξῆς...
 Μ' ἔνδ μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
 Τότε, θεὸς δὲ θεός, θὰ μ' ἔχῃς.

158. Στοιχειόγραφος - Ἀναγραμματισμοὶ
 Τὸ κάθε ἴσο φορεῖ
 Ὅπως καὶ σὺ,
 Τὸ φόρμαί τοῦ.
 Μὰ κόβεις τὴν οὐρὰ
 Κι' ἀνακατώνεις τὰ μαλλιά
 Κι' ἐνὸ καθόσον κἀτου,
 Ἀπὸ ψηλὰ φωνάζεις
 Διδάσκεις καὶ δικάζεις.

159. Ποίαις
 +
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνον, χρονικὴ μονάς, ἄγιος, χώρα τῆς Ἀφρικῆς, υἱὸς τοῦ Δαβὶδ, Οἱ σταυροὶ καθέως: ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
 Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

160. Κεπιτογραφικὸν
 1234567890 = Ἀρχ. ζωγράφος
 29850 = Μέγας ποταμὸς
 8450 = Υἱὸς τ. Ποσειδῶνος
 4280 = Κάτοικος ἀρχ. χώρας
 528758 = Εἶδος πτηνοῦ
 6880450 = Ἐπίθετον
 7280 = Ἀρχαῖος θεὸς
 87238 = Πρωτοστ. Αὐτοκράτ.
 9230 = Ἀνδραγός
 090450 = Ἀρχαία Πόλις
 Δοκίμασε τῆς Δευτερίας

161-165. Πτερωτῶν Γράμμα
 Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:
 1, Βασιλίσα 2, Ἀρχαία πόλις 3, Πόλις τῆς Μακεδονίας 4, Πόλις τῆς Γερμανίας 5, Κλεινὴ πρωτεύουσα.
 Ἰσομενεὺς

166. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀεροσταχίδος
 Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου: * * * * *
 τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις.
 1, Ἀρχαῖος στρατηγός 2, Ἀθηναϊκὴ δορτή 3, Αὐτοπρότωρ τῆς Βαβυλώνας 4, Τύραννος 5, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 Ἀγρόμπελη

167. Γρίφος

		η	
	η	Ζ	η
	η		η
Νά!		η	
		1	
	1	1	
	1	πλα	1
		1	1
		1	

Μαγνήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φῶλ. 59

607. Ἀσπίς (ἀς πῆς). — 608. Φωκίωνων-κύων. — 609. Σκοδρα-σκόρδα. — 610. Ἡ πένηα. — 611.

612. ΠΟΛΥ-ΒΟΤΗΣ(Ο-Α Η Ρ ΚΟΡ Α Ε Τ Ε Ν Ε Δ Ο Σ Σ Η Κ Ο Υ Α Ν Α Σ Α Κ Α Τ Α Σ Τ Α Σ Ι Α Λ Ο Σ Π ὅς, λῆπ, ἴπουλος, βούς, ὄτος, Τῆ-σλόγος). — 613. ΚΥΡΟΣ-ΠΥΘΙΑ (Καλ-Πάτω, Ὑπογλος, Ρεῖθρον, Ὀνειρον, Σαλαμίς). — 614. Νούς ὕγιης ἐν σώματι ὕγιει. — 616. Κἂν μὲ κελύξῃς σὺ μὲ πείσεις (κἂν, μὲ πῖ σι, σοῦ, μὲ πῖ σι, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—199]
 Χωρίς νὰ προσπαθῶσω, σοὺ ἔφευγα, φίλτατε Πίγκερτον, ἀν εἶμαι ἡ Γιαννηκόστα. **Μικρ. Μάου**

[ΑΔ'—200]
 Σουσουράδα = Μ. Α. Κ. 5; Τί νόμιζες, πὸς θὰ μοὺ ἔφευγες; Ἐλῖα ποὺ θὰ κἀνουν στὴ Νάξο. **Γαλιάνδρα**

[ΑΔ'—201]
 Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες. Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ μεγάλη τάξη. Δίσις: Γεώργιον Πιστοφίδην, Κιλκίς. **Χρυσοαλλίδα**

[ΑΔ'—202]
 Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Διῖθα Κοδ-λα Ἀτοσλάστον, Ἀρίσση, διὰ: **Ἀθηναῖον Φοιτητὴν**

[ΑΔ'—203]
 Ἀλλεν Πίγκερτον, τί εὐκολα ποὺ ἀνακαλύπτεις καὶ ἀποκαλύπτεις ψευδώνυμα. **Μινούλα**

[ΑΔ'—204]
 Στείλτε ἕνα τετραδιάκι Μ. Μυτικῶν στὸν ΤΑΣΟ ΔΟΥΖΗ. Διεύθυνση (ΑΔ—178). — **Βάνδα**, ἔστειλα.

[ΑΔ'—205]
 Θερμὰ εὐχαριστῶ, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, Γλυκεῖα Παρηγοριά καὶ Μελαγχολικὴ Ὀνειροπέλε, γιὰ τὰ συγκαρητήρια στὸν πρόδικασμό μου σὲ συναργάτη. **Αυσόχαρτο** (Κωστ. Χ. Γρόλλιος)

[ΑΔ'—206]
 Ἄ, κατὶ πολὺ νωρὸς. Σουρμελῆ 2, Ἀθῆνας, διὰ: **Ἀγνάθη**

[ΑΔ'—207]
 Ορεῖται, όταν δοθῇ διαγωνισμὸς ἠλιθιότητος νὰ λάβῃς μέρος. Εἶναι βέβαιον οὐ θάρβης πρώτος. **Ὅσιος Χόλλυγαντ**

[ΑΔ'—208]
 Ἐξακολουθῶ νὰ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράφαται: Τομάζον, Ἰωνιδῶν 5, Παϊρατῶ, διὰ: **Δάμωνα**